

prázdniny poseň

2014 - XV. ročník

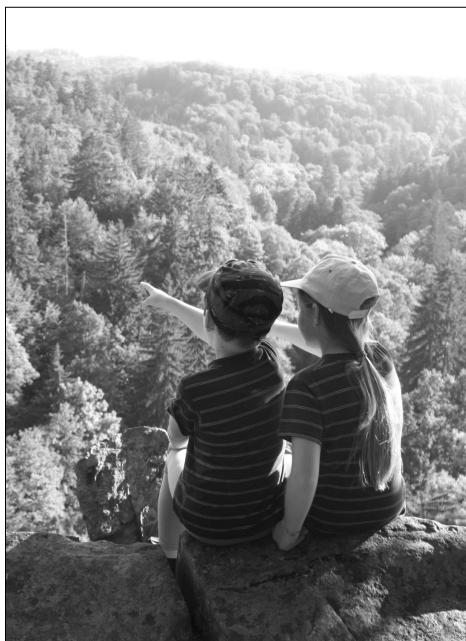
Milý čtenáři, milá čtenářko,

„Jsem na dovolené!“, „Jsou na prázdninách!“ řeknou v těchto týdnech mnozí a někteří budou hledat své zotavení a štěstí na cestách. Pojedou do hor, k moři, na tábory s exkluzivním programem. „Hlavně pryč z domu! A hodně daleko!“

Touhu po dálkách známe. A co tak touhu, stesk po domově? Není to už jenom něco pro děti, které nechtějí pryč od maminky? Nebo možná ještě tak pro au-pair dívky či chlapce v prvních týdnech jejich pobytu v daleké cizině? Ale jinak?

„Hlavně pryč z domu!“ Tuto touhu po svobodě a nezávislosti známe všichni. A tak si užíváme ty týdny v dalekém světě. Ale současně cítíme, stále znovu a znovu, že v sobě máme touhu po nějakém místě, o kterém budeme vědět, že k němu patříme. O touze po dálkách mluvíme nahlas a veřejně. Stesk po domově nosíme v sobě, potají. Většinou.

Křesťané vždy věděli, že tady a dnes nebudou zcela doma. K tomu je život se vším, co žijeme, příliš křehký. „Náš domov je v nebi,“ píše apoštol Pavel (Fp 3, 20). Tak nazval náš cíl, kde jednou budeme naprosto doma. Kde se nám už nebude stýskat. Myslím si, že je dobré,

když známe svůj cíl. Nemusíme tak životem bezcílně bloudit, ale můžeme realisticky zvládat své úkoly, které je potřeba v životě vyřizovat, a také prožívat své touhy a stesky po domově, aniž by nás příliš ochromily.

Přišlo opět léto! Máme ten dar k užívání. Tak ho užívejme a budme vděční.

Jana Rumlová

Ani jsme se neotočili a školní rok je ten tam. Dětem se otvírají obzory, nám peněženky na zaplacení jejich pobytů, ale snad se nám otvírá také srdce: Budeme mít příležitosti prožít se svými milými krásné dny. Odpočinout si, zastavit se a nasát trochu letní pohody.

To v červnu jsme slavili Den otců. Na Den matek jsme zvyklí, ale na otce moc nemyslíme, pravda. A přece i oni jsou pro nás důležití, přečtěte si třeba vzpomínku sestry Jany Hojné na tatínka (Tvá slova mi byla útěchou a radostí srdce). Mnozí máte jistě také ve svém srdci vzpomínku na svého otce. A ti, co jsou ve věku, kdy ho mají nadosah, ať se radují, v dnešní době přibývá dětí, které tatínky nemají.

Slaví se teď všelico každý den, třeba Den boje proti dětské práci, Den památ-

ky obětí komunistického režimu (to jsou červnové dny), nebo Den boje proti kouření, Den seniorů, Den vody a další. Je to pěkné, když si lidé takto připomínají, co je pro ně důležité.

Prázdniny již tradičně zahajují svátky. Připomínáme si upálení Mistra Jana Husa, věrozvěsty Cyrila a Metoděje, a letos někteří zahájí prázdniny ekumenickým setkáním ve Wroclavi – Vratislavi.

Ostatně, setkat se s Božím slovem budeme moci při prázdninových pobytech kdekoliv.

Nezapomínejme chválit Boha Otce všude, kde budeme, a nezapomínejme na to ani zde, v Olomouci, ať náš kostel není v létě osiřelý.

Krásné léto vám všem přeje

Ivana Jenišťová

Narozeniny v červenci a srpnu

---

7. 7. MUDr. Ivana Exlerová	31. 7. Ing. Tomáš Konečný
9. 7. Běla Labounková	31. 7. Naděje Pospíšilová
9. 7. Zdeněk Tošovský	
9. 7. Jana Vrajová, Ph.D.	8. 8. RNDr. Josef Chmela
11. 7. Věra Laitochová	12. 8. Michaela Vrajová
12. 7. doc. MUDr. Ladislav Černý, DrSc.	15. 8. RNDr. Jan Adámek
14. 7. Lubomír Mocek	15. 8. Věra Kašparová
15. 7. Růžena Šulcová	18. 8. Stanislava Dostálová
19. 7. Pavla Košťálová	20. 8. PhDr. Ivana Marková
20. 7. Alena Slavotínková	22. 8. Olga Kouřilová
22. 7. Josef Štafl	29. 8. Pavla Koutná
23. 7. Miroslav Malinčík	30. 8. Anna Bořutová
26. 7. Emílie Kuropatová	30. 8. Květoslava Burgetová
30. 7. RNDr. Olga Mikšovská	30. 8. JUDr. Josef Kořínek

Program sboru v červenci a srpnu 2014

6. 7. neděle	09.00	bohoslužby	
13. 7. neděle	09.00	bohoslužby	
14. 7. pondělí	18.30	staršovstvo	schůze
20. 7. neděle	09.00	bohoslužby	
27. 7. neděle	09.00	bohoslužby s VP	
3. 8. neděle	09.00	bohoslužby	
10. 8. neděle	09.00	bohoslužby	
17. 8. neděle	09.00	bohoslužby	
24. 8. neděle	09.00	bohoslužby	
31. 8. neděle	09.00	bohoslužby	

září 2014

7. 9. neděle	09.00	bohoslužby	zahájení školního roku
--------------	-------	------------	------------------------

Volejbalisté hrají v neděli dle domluvy

Úřední hodiny během letních prázdnin:

Úterý: 9.00–11.00

Pátek: 9.00–11.00

V neděli 22. 6. 2014 v poledne, v klidu a pokoji odešel ve věku 89 let bratr **Jiří Gallat**. Zemřel v domově důchodců v Prostějově. Manželé Eleonora a Jiří Gallatovi byli v současnosti členy Novopostoštské církve v Olomouci. Jiří Gallat byl v 70. a 80. letech členem našeho evangelického sboru a také členem staršovstva.

S br. Gallatem jsme se rozloučili při vzpomínkovém ekumenickém shromáždění v našem kostele v sobotu 28. 6. 2014. Zarmoucené rodině vyprošujeme Boží milost a útěchu.

Staršovstvo sboru

Zpráva z červnového staršovstva

Úvodní pobožností posloužil br. M. Vraj, základem byl verš Příklad 12, 25.

Z uplynulého období:

Noc kostelů – 23. 5. 2014. Staršovstvo vyslovuje poděkování všem, kteří se podíleli na přípravě, zvláště velmi děkuje za obětavost a náročnou přípravu s. Noemi Batlové, která byla hlavní koordinátorkou v našem sboru. Návštěvnost v letošním roce byla rekordní, zapsáno bylo 1199 návštěvníků, je však nutné připočítat dalších cca 100 návštěvníků, kteří proudili do našeho kostela již od 16 hodin. Ukazuje se, že příprava vyžaduje více energie, než je v našich silách. Obsloužit tolik stanovišť je velmi náročné. Staršovstvo proto v příštím roce navrhuje otevřít veřejnosti jen horní sál, ve kterém bude probíhat program. Nebude však nutné mít program na celý večer. Bude možnost třeba jen posedět v kostele a rozjímat v tichu či za zvuku reprodukcované hudby nebo varhan. Dolní sály by měly sloužit pouze k občerstvení účinkujících, pro veřejnost budou uzavřeny. S. Noemi Batlová se vzdává role hlavního koordinátora a vyzývá k hledání nového koordinátora, který bude mít na starosti také celkovou přípravu programu.

Zprávy ze synodu:

Synod ČCE se konal poprvé v historii mimo Prahu, ve Vsetíně. Vsetínské sbory odvedly vynikající práci, obětavou hostitelskou službu.

1. Ve věci pastoračních pracovníků rozhodl synod zrušit rozhodnutí z 10. 12.

2013. Místa pastoračních pracovníků zůstávají zachována. Do příštího synodu má SR vypracovat pravidla pro ustanovení pastoračních pracovníků. Od příštího roku se zvedá roční příspěvek sborů na pastorační pracovníky na dvojnásobek, tj. na 52 tisíc. Účetní agenda pro PP by měla být vedena centrálně ústředím církve.

2. Pro rok 2015 se zvyšuje odvod do personálního fondu na 85 200 Kč.
3. Strategická komise bude dále zpracovávat návrhy hospodaření církve.
4. Sbor v Silůvkách, který byl solidárně podporován ostatními sbory po čtyři roky, je již soběstačný.
5. Br. f. Mikuláš Vymětal byl jmenován farářem pro menšiny.
6. Seniorka Ústeckého seniorátu na synodu apelovala, že Ústecký seniorát se nachází v alarmující situaci. Jsme vyzýváni k aktivní podpoře tamních sborů uspořádáním zájezdů, k individuálním návštěvám (např. sbor v Žatci).
7. Zprávy ze synodu budou k dispozici na stránkách www.synodcce.cz

Z harmonogramu a plánovaných akcí na nejbližší období vybíráme:

- V neděli 22. 6. bude v Olomouci opět kázat br. f. Jan Lukáš, kandidát na kazatele olomouckého sboru, a bude následovat další rozhovor se členy sboru. Staršovstvo pak začne připravovat potřebné náležitosti pro volbu nového kazatele.
- 4.–7. 7. Setkání křesťanů ve Wroclawi.

- 5.–12. 7. – tábor mladších dětí na Pa-sekách (chalupa Končiny).
- 10.–17. 8. – sborová rekreace na Pten-ském Dvorku.
- Od 5. 8. bude s. farářka J. Rumlová čerpat 3 týdny dovolené.
- 13. září – 25 let Diakonie.
- 29. 9. neděle – oslavy 100. výročí po-ložení základního kamene našeho kostela (27. září 1914).
- 12. října 2014 – 600 let od počátku vysluhování podobojí.

Dne 27. září 2014 uplyne **100 let od položení základního kamene našeho kostela**. Chceme toto výročí důstojně oslavit. Na neděli 29. září 2014 je připravován varhanní koncert (předběžně plánujeme od 16:00), bude hrát Josef Coufal. Staršovstvo schvaluje finanční odměnu pro varhaníka ve výši 2000 Kč. Další program, výstava, program pro děti... bude upřesněn na prázdninové schůzi.

Z hospodářských věcí:

1. **Výtah** – br. Bartušek napsal jménem těch, kteří používají výtah, poděkování Nadaci Charty 77 za významný

příspěvek na opravu našeho výtahu. Staršovstvo velmi děkuje.

2. **WC** – protékaly, br. Stahel je opravil, nyní jsou již v pořádku.
3. **Okna** – některá rekonstruovaná okna nelze otevřít, jsou slepená. Zástupky-ně fy JAPANEL, která přijde předat hotovou práci na rekonstrukci oken a dveří, bude na závady upozorněna. Staršovstvo doporučuje nepřevzít zá-kázku, dokud nebudou všechny zá-vady odstraněny.
4. Na instalaci nových záclon a závěsů se pracuje. U závěsů bude návod, jak je obsluhovat, aby nedošlo k poško-zení mechanismu.
5. Staršovstvo se rozhodlo vyhlásit úče-lovou sbírku na rekonstrukci dalších oken.

Informace o hospodaření sboru jsou k dispozici u br. pokladníka.

Staršovstvo ukončilo svou schůzi v 21:42 písní *Zůstaň s námi, Pane* a mod-litbou.

Dle zápisu Aděly Gabrielové zpracovala Jana Vrajevá

Kontakty na zástupce sboru:		
Farářka Jana Rumlová	585 223 223	jana.rumlova@evangnet.cz
Kurátor Jan Matějka	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com
Upozornění pro případné dárcy: číslo sborového účtu je 1804603389/0800		

Svatodušní neděle 8. 6. 2014

Text kázání: J 14, 16-17, 26-27 - Ježíšova slova učedníkům

Loučíme-li se se svými blízkými před odjezdem na delší cestu, obvykle zařizujeme všechno potřebné, co by jim během naší nepřítomnosti mohlo působit problémy nebo s čím by si nevěděli rady. Dětem připomínáme: „Poslouchej, nezlob, uč se“ a slibujeme „však já se zas brzy vrátím.“

Poněkud jiná situace nastává, když víme, že brzký návrat je v nedohlednu a naděje na setkání je někdy až za hranicí naší časnosti. V takových chvílích člověku zvláště záleží na tom, aby těm nejbližším, které opouští, svěřil něco, co považuje za důležité, co by jim pomohlo v jejich dalším životě, kdy jim už nebude nablízku. Český kníže Svatopluk je známý svým názorným příkladem tří svázaných prutů, kterými chtěl zdůraznit svým synům důležitost a význam jednoty a spolupráce. J. A. Komenský, učitel národů, dává v „Kšaftu umírající matky jednoty bratrské“ porobenému českému národu naději, že po *přejití vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lide český*. Já osobně nikdy nezapomenu na báseň mojí maminky s názvem „Až zde nebudu“ věnovanou „mým dětem“. Báseň končí slovy: *Až zde nebudu, budete chudší o součet všeho s rovnítkem: mateřská láska. Až zde nebudu, bude tu váš čas. Čas jít mou cestou: víry, lásky a naděje.*

Náš dnešní text zastihuje v takové situaci loučení Ježíše. Oddíl patří k rozsáhlejšímu komplexu Janova evangelia, který bývá nazýván „řeči na rozloučenou“. Ježíš je vede se svými učedníky jak u společné večeře, tak během cesty do zahrady Getsemanské. Ví, že bude už brzo od nich odloučen a že je bez něj bude připadat strach a úzkost, pocit opuštěnosti a bezmoci. Záleží mu na tom, aby nezůstali sami. A tak je ujišťuje slibem, že za něj dostanou od jeho nebeského Otce rovnocennou náhradu: *Já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce* (v kralickém překladu Utěšitele), *aby byl s vámi na věky – Duchu pravdy*. Tento Duch přijde od Otce v Ježíšově jménu. Ježíš tím vlastně říká: Já se k vám vrátím v podobě Ducha svatého. On vám moji pozemskou blízkost nenahradí, ale **zpřítomní**.

V této souvislosti už lépe chápeme tu letniční proměnu učedníků. Z ustrašené skupiny, scházející se po Ježíšově ukřižování za zavřenými dveřmi, se po přijetí Ducha svatého stávají odvážní svědkové Kristova zmrtvýchvstání. Nedivíme se, že se přestali bát. Vždyť to se k nim vlastně vrátil jejich Mistr, se kterým tak bezpečně chodili! Neviděli sice jeho lidskou tvář, ale pocítovali znovu jeho moc, která je vede, opatruje a chrání, slyšeli jeho hlas, který říkal jejich srd-

ci, co mají dělat. Tato zkušenost učedníků platí dodnes: **Boží Duch je moc a síla, která svým neviditelným působením v lidských srdcích zbavuje strachu, potěšuje v úzkosti a sevržení, vede z bezradnosti a nejistoty k odvaze a aktivitě dětí Božích.**

Ale řecké slovo Paraklétos, užitě v původním textu, je možné přeložit také jako zastánce, obhájce, advokát, přímluvce. Duch svatý má tedy Kristovy učedníky nejen potěšovat, povzbuzovat, zbavovat strachu a naplňovat odvahou, on se jich má také zastávat. **Má je chránit před útoky Pokušitele, má jim pomáhat ve zkouškách.** Je jejich – i naším Přímluvcem, advokátem, obhájcem před Bohem, ale také obhajuje mezi námi lidmi Boží dílo, *uvádí do veškeré pravdy*, jak píše apoštol Jan. Dává plné, správné pochopení ve věcech víry.

Duch svatý je však Ježíšovým pokračovatelem ještě v jiném smyslu: On přichází k učedníkům jako učitel. On *vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám mluvil*, říká Ježíš. I toto Jeho ujištění se o Letnicích výrazně naplnilo. Učedníci – prostí, nevzdělaní galilejští rybáři najednou vědí, co mají dělat a o čem a jak mají svědčit. *Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřížovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem*, končí své kázání o Letnicích v Jeruzalémě Petr. A jak se jejich svědectví projevilo v praxi? K apoštolům se *toho dne přidalo na tři tisíce lidí. Vytrvale*

poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se, slyšeli jsme v 1. biblickém čtení. Slyšení Božího Slova, společenství lásky a vzájemného sdílení, společenství kolem stolu Páně a modlitba – to patří i dnes k hlavním znakům působení Božího Ducha v církvi Kristově, mezi námi. I když naše počty nebudou růst v těch tisícových číslech prvních Letnic.

Duch vás *naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám mluvil*. Učení a připomínání – to není stav, který se nám vždycky líbí a máme ho rádi. O tom vědí své nejenom školáci a studenti, ale i dospělí. Jsou informace a předměty, které milujeme a chceme se z nich dozvědět stále víc a víc, a jiné, kterým nerozumíme, které nás nezajímají, o kterých si myslíme, že je nepotřebujeme, a které se učíme a připomínáme si jen nuceně a s nechtutí. Důležitá je jak vzájemná vazba na předmět, obor i učitele, motivace, impuls, tak i ochota učit se a schopnost porozumět tomu, co se máme učit.

Když jsme se v naší rodině nedávno po delší době odhodlali k výměně počítače, seznámili jsme se v praxi s významem výrazu „kompatibilita“. Programy a technické vybavení nejsou vzájemně „kompatibilní,“ nerozumějí si, proto nemohou správně fungovat, zněla odborná diagnóza.

Abychom my mohli být „kompatibilní“ ve vztahu k Bohu, napojení na

Jeho dílo záchrany, abychom byli schopní a ochotní učit se od Ježíše, následovat jeho příklad služby, oběti, lásky k Bohu i bližnímu, abychom dokázali vidět svůj život i svět kolem sebe očima víry a zvat na tuto cestu i jiné, k tomu i nám odcházející Ježíš zanechal svého Ducha. Ducha, kterého *svět nevidí ani nezná*. Nevidí a nezná jeho působení a projevy. Nevidí nic zvláštního na tom, že někdo někomu odpustí, že se druhý změní k lepšímu, že dlouholetí nepřátelé si dokáží podat ruku ke smíření, že někdo další uvěří v Boha, jiný přemůže svůj strach nebo dokáže statečně nést těžkou nemoc, a ještě jiný dokáže nezištně sloužit a pomáhat druhým bez ohledu na to, co mu to vynesou. Vy, moji učedníci, říká dnešním textem Ježíš i nám, však víte, že to není samo sebou. *Znáte Ducha pravdy, který s vámi zůstává a ve vás bude*. A tak smíte vidět za vším takovým dobrým děním Jeho skryté působení a můžete a máte se na něm spolupodílet. Pod vedením tohoto Ducha smíme dnes spolu prožít i tu vzácnou připomínku Kristovy poslední večeře s učedníky, kterou odcházející Pán přikázal slavit na Jeho památku.

V těsné návaznosti na Ježíšovo ujištění o seslání Utěšitele a Přímluvce stojí ještě odkaz **jeho pokoje**. *Ne jako svět dává, já vám dávám*. Ježíšův pokoj není lidsky pomíjivý, nestálý, nespolehlivý. Není to ani ten tzv. „Pax Ro-

mana“ – mír prosazený a vynucený politickou mocí, která nemá soupeře, ani kompromisní dohoda vedoucí k pokoji za cenu „menšího zla“ či oboustranných ústupků. Pokoje s Bohem nelze dosáhnout ani sebeúpornější lidskou snahou uvádět všechny věci vůči Bohu do pořádku úzkostlivým plněním Zákona, dobrými skutky a mravním úsilím.

Za chvíli se budeme před Večeří Páně navzájem zdravít pozdravem pokoje. Tento pozdrav prý byl v Izraeli obvyklý. Vyhlášoval, že věc toho, který je v pokoji propouštěn, je u Boha v pořádku. Ježíšův pokoj, vybojovaný jeho utrpením a smrtí na kříži, zaručuje učedníkům i nám: **Vaše věc je u Boha v pořádku**. Smíte mít pokoj s Bohem, s lidmi i se sebou samými. *Ospravedlnění jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista*, tak to vyjádřil o něco později apoštol Pavel.

Ježíšova cesta nekončí na kříži, v zármutku a utrpení, jak se to mohlo tehdy jevit jeho učedníkům a jak se to často v sevření nejrůznějších úzkostí zdá i nám. Ježíšova cesta, i naše cesta za ním, **je cestou k milujícímu Otci**. To je jistota, o kterou se můžeme pokojně opřít v každé – i té poslední situaci svého života. Proto si můžeme s učedníky také přivlastnit i Ježíšovu výzvu: *Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí*.

Jana Hojná

Koncert Konzervatoře Evangelické akademie v Dolní Moravici potěšil seniory

Od oné události už uplynuly více než dva měsíce, ale vzpomínka na krásný koncert zůstává. Ve čtvrtek 15. 4. 2014 se uskutečnil v Domově Diakonie Rýmařov v Dolní Moravici malý koncert Konzervatoře Evangelické akademie. Studentky Hanka Boháčková (2. ročník) a Barborka Úlehlová (3. ročník) zazpívaly několik písní za klavírního doprovodu prof. MgA. Ivo Meisla. Příprava koncertu pro Domov seniorů v Dolní Moravici sice trvala déle, než jsme si všichni přáli, ale akce se vydařila a koncert se klientům Domova velmi líbil. Vedení KEA přislíbilo, že v příštím školním roce pojedeme se studenty konzervatoře do Domova Diakonie zase.

nb

Ekumenický zájezd na Valašsko aneb Strípky poznání

Je konec měsíce května, pátek třicátého, a členové sboru Církve Československé husitské a ČCE doplnění svými známými a přáteli se vydávají na atobusový zájezd, jehož vedení se ujal br. farář Křivánek a k ruce mu byla sestra Naďa Dvořáková. Odjezd byl stanoven na sedmou hodinu, ale nějak se to zašmodrhalo a startovali jsme až v 8.30. Květen u konce, zima jak na Sibíři, nosy červené, ruce zmrzlé. Jaká radost, když jsme nasedali do závětrí autobusu. Jožka Vraj senzačně navedl pana řidiče na zkrácenou trasu po dálnici, původně se mělo jet okreskami. Pod ochrannými křídly andělů jsme šupajdili na Valašsko, co to dalo, za výkladu Naděždy – vpravo vidíte, vlevo míjíme. Ráz, naráz a najednou úzký vjezd přes mostek, pod kterým protéká Ratibořka a první zastávka – valašská vesnice Ratiboř. Vlevo základní škola, vpravo fara a před námi evangelický kostel, monumentální stavba, která je nejstarší dochovanou stavbou v Ratiboři z roku 1842. V kostele nás přivítala velmi milá žena, sestra farářka Wiera Jelinek Žalmem 73: „Mně však v Boží blízkosti je dobře“. A pak už následoval výklad sestry Nadi. Mluvila spatra, bez škobrtnutí, bez zastavení. Pan president by k ní mohl do učení, akorát chyběl mikrofon. Její hlas trochu zanikal v úžasném chrámovém prostoru. Písní a modlitbou jsme se rozloučili s tímto velkolepým Božím příbytkem a rádi přijali pozvání na faru, kde nás čekaly teplé nápoje, dobroty v podobě chlebičků a pečiva všech druhů a chutí.

Čas, který jsme věnovali této činnosti, nám vyplnila milá dáma, starostka obce, a několika větami nás seznámila se životem a prací, také se starostmi a přáními zdejších občanů. Poděkování, úsměvy, stisky rukou a cesta pokračovala směr Vsetín.

Ve Vsetíně jsou, jak známo, dva evangelické sbory. Dolní (lutherský a. v.) a Horní (evangelický), ale oba ČCE. Logická úvaha, že Dolní bude někde dole v údolí a Horní zase na nějakém vršku. Omyl! Kdo to nezná, je překvapen na nejvyšší míru, tak jako my. Oba sbory jsou na vršku a doslova za rohem na stejné adrese, akorát čísla se různí. Prostě rarita. Autobus zastavil, Naděžda vyskočila a jako čechka upalovala kolem kostelní budovy – která se majestátně vypínala nad širokým i dost vysokým schodištěm, jenž bylo zapracováno do úbočí stráně – někam do zadní části se zvoláním, ať čekáme. Co jiného nám zbývalo! Vystoupali jsme po schodech, obdivovali kostel Dolního sboru, rozhlíželi se po okolí, když se najednou objevil milý muž mladšího věku, který statečně nesl objemný karton naplněný až po okraj narovnaným pečivem všeho druhu a zval k ochutnání. Nebyl to nikdo jiný, než samotný br. farář Bronislav Czudek, dlouholetý sluha Boží Dolního sboru. Při vstupu do chrámového prostoru mne ovanula vzpomínka na dětství a mládí, jelikož jsem vyrůstala, byla pokřtěna i konfirmována v této lutherské církvi. Byl to velmi silný zážitek umocněný výkladem br. faráře, který

Vnitřek Horního kostela ve Vsetíně

velmi zasvěceně a také s nadsázkou vyprávěl o svém sboru a také o různých problémech, např. se salárem, který i my tak dobře známe. Měl plné ruce práce, protože právě v těchto dnech tu zasedal synod, který poprvé ve své historii zavítal na Moravu. Upřímně se z toho radoval a cítil se velice poctěn. I my máme radost, že pro synod nejsou jenom Čechy, ale že do společenství církve patří i Morava. Po modlitbě a požehnání jsme se s váženým a milým br. farářem rozloučili. Promiňte mi, ale pro mne osobně silný zážitek. Moc děkuji!

Pak opět zpáteční cesta po schodech, ale co s tím voňavým obsahem v kartonu? Jako hodovní tabule posloužila oz-

dobná zídka u schodiště, u které jsme se svorně sešli a společnými silami se dali do hodování. Každý plnou dlaň, nejlépe obouřuč.

A opět cestou nahoru, tentokrát do Horního sboru, kde na nás čekal vážený br. farář Pavel Čmelík. I on se zápallem a láskyplně vyprávěl o svém kostele, který do dnešního dne nemá věž, ale stále fungující boční vstup do chrámu, tak jak to vyžadoval toleranční patent. Vstupní dveře i schodiště v průčelí byly postaveny dodatečně. I on projevil radost nad tím, že synod opustil pražské prostory a zavítal do Východomoravského seniorátu.

Nástup do autobusu směr Vsetín, Jansenická, kde jsou tovární budovy firmy IRISA, výroba vánočních ozdob. Už na nás čekali, prohlédli jsme si výrobu skleněných baněk. Všichni tu pracují oběma rukama najednou a zároveň ústy foukají do drátěného oka správnou velikost baňky. Řeknu vám, opravdu tvrdý chleba, není co závidět. Pak ještě dílna malíčků, které se z počtu padesáti scvrkly na deset. I zde zaúřadovala krize! Při loučení nás podarovali tmavomodrými baňkami s motivem sobů, jeden host – jedna baňka. Paráda!

Pan řidič nastartoval svého oře a nabral směr Velká Lhota. Silnice stoupala neustále do kopce, široká tak akorát na autobus, z obou stran zelená hradba. Díky bravurní jízdě našeho „Fitipaldiho“ jsme dospěli k cíli. Čekal na nás toleranční kostel ve Velké Lhotě. Byl postaven r. 1783, dva roky po vydání Tolerančního patentu, a první bohoslužby se v něm konaly téhož roku, 29. červ-

na, na sv. Petra a Pavla. Je celý dřevěný, nemá věž ani zvony, tak jak to bylo prikazováno patentem. V našich zemích je to jediná původní dřevěná modlitebna, která je dnes pod ochranou Státní památkové péče, ale především pod ochranou Boží. Kostel není vytápěn, má jednoduchá okna, ale je ŽIVÝ. Konají se v něm pravidelné bohoslužby, křty, svatby, pohřby a koncerty. Co víc si přát!

Nesmíme zapomenout na jednoho z farářů, kterým byl Jan Karafiát, autor jednoho z klenotů české dětské literatury – knihy Broučci. Laskavé a idylické vyprávění o rodině svatojánských mušek znají snad všechny generace, a to nejen u nás.

To byla poslední zastávka ekumenického zájezdu, na kterém měli velkou zásluhu sestra Naděžda a br. farář Křivánek. Největší poděkování patří však našemu laskavému Bohu, který střežil bezpečí olomouckých poutníků.

Marta Palatý

90 let solárna opět kostelem

Tento nadpis jsme mohli číst na titulní straně programu slavnostních bohoslužeb, konaných 25. 5. 2014 ve sboru ČCE v Hranicích. Budova evangelického kostela v Hranicích má pohnutou a dlouhou historii. Nynější budova stojí na základech modlitebny Jednoty bratrské, která byla postavena počátkem 16. století za Viléma z Pernštejna. Jako správce sboru zde působil a kázal v letech 1567–1591 bratr Jiří Strejc, jeden z překladatelů Bible kralické, jehož ně-

které žalmové překlady používáme v našem zpěvníku dodnes.

V r. 1626 při obléhání města dánskou armádou byl bratrský sbor vypálen a na jeho základech postaven koncem 60. let 17. století kostelík sv. Šebestiána, patrona střelců, a sv. Rocha, ochránce proti moru. V r. 1680 za velkého moru byl kostelík urychleně dokončen a vysvěcen. V r. 1786 při rušení přebytečných kostelů za Josefa II. byl zrušen a následně prodán hranické vrchnosti s tím, že

bude přestavěn a upraven pro transportní sklad soli.

V r. 1923 koupili budovu bývalé „solárny“ hraničtí evangelíci, aby ji navrátili původnímu účelu a získali důstojné místo pro konání bohoslužeb svého filiálního sboru, založeného 1. 11. 1906. Obnovená modlitebna byla slavnostně otevřena **29. května 1924**.

A právě toto výročí si hranický sbor 25. 5. 2014 vděčně připomínal. Hostem a kazatelem byl synodní senior Joel Ruml, který kázal na text Řím. 1, 16–17. Přípravu k Večeři Páně vedla místní farářka Pavlína Lukášová. Bývalý hranický farář Roman Lukáš připomenul historii sboru ze zápisů sborové kroniky. Oslovující a dojemné bylo slyšet autentické svědectví o velkém nadšení a obětavosti malé hrstky hranických evangelíků. Shromáždění pak pozdravila synodní kurátorka Lia Valková. Kromě písní zařazených do bohoslužebného pořadu zazněla i sólová píseň *Chci zpívat Pánu, zná můj hlas* (Žalm 27), zařazená do nově připravovaného evangelického zpěvníku, kterou se sólistka i varhanice naučily díky sbormistrovským kurzům celocírkevního kantora Ladislava Morawetze. Po bohoslužbách si mohli účastníci vytisknout na starém bratrském lisu list z kralické šestidílky.

Závěr radostného shromáždění patřil rozhovorům při bohatém občerstvení připraveném obětavými hranickými sestrami. Spolu se sourozenci Batlovými, jejichž tatínek byl řadu let hranickým farářem, jsem si vděčně uvědomovala, jak tento početně nevelký sbor, kam jsem zajížděla k bohoslužbám v době jeho

uprázdnění, znovu roste a žije. Dokladem toho je i odvaha k investičním akcím. Teprve před nedávnem byla dokončena finančně náročná oprava střechy kostela a již jsme z úst sestry farářky slyšeli, že je zpracována projektová dokumentace na přístavbu kostela, která by vyřešila chybějící prostory pro sociální zařízení, kuchyňku a další shromažďovací místnost.

Hranickým bratřím a sestrám i jejich sestře farářce přejeme, aby ve své práci i společenství víry prožívali Boží požehnání, vedení a moc jeho Ducha. Ať sůl Slova života, které je v obnoveném kostele zvěstováno, naplňuje posluchače novou odvahou ke službě i ke svědectví víry, podle Ježíšovy výzvy: „Mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji.“

Jana Hojná

Otázky kolem Boží Trojice

„Milé sestry a milí bratři,
v křesťanství se o Boží trojici mluví velice málo. Obvykle až v souvislosti, když lidé přemýšlejí o díle Boha Stvořitele, o díle Ježíše Krista Vykupitele a o díle Ducha svatého Posvětitel. Současný člověk odchovaný dědictvím renesance a osvícenství si neví rady s Trojicí. Neumíme k této biblické výpovědi přistoupit jinak než s matematickou důsledností. Ta nás přivádí jen k dalším nezodpovězeným otázkám. Ani samotná Bible nepřináší o Trojici žádné soustavné výklady. Jen na některých místech se dotýká tohoto božího tajemství rozčleněného do díla Otcova, Synova a Ducha svatého. Odvážný pokus křesťanů už na počátku dějin křesťanské církve přiblížit nevypověditelné dílo Boží moci tvořivé, zachraňující a inspiřující našlo podobu trojičního učení. Ani tu však nejsme u konce poznání a vyznání naší víry. Kdo ví, zda křesťanská církev v budoucnosti ke své nedokonalé výpovědi o Pánu Bohu nepřidá další a nové.

Jako křesťané žijeme svůj každodenní život mezi lidmi, kteří s námi víru v Pána Boha nesdílejí. Je nás křesťanů mnoho nebo málo? Těžko to lze posoudit, protože statistiky v těchto nejdůležitějších otázkách víry a života nikdo nevede a ty, které se vedou ve statistických úřadech, nám mnoho nepomohou. Naše okolí nám čas od času klade otázku po smyslu naší práce, našeho úsilí, našeho

svědectví v církvi a ve sborech. Lidé se spíše ptají, kdo nás pověřil takovým úkolem a jaký to má všechno smysl a cíl.

Svět kolem nás má právo na takovou otázku. Neklade ji jen ze zvědavosti nebo ze zlomyslnosti. Otázka je položena jednou z vnitřní potřeby, z touhy porozumět věcem, které jsou vážné, i když jejich pochopení je za horizontem našich výkladů a výpovědí. Jindy zaznívají tyto otázky ze skutečné neznalosti čehokoli z oblasti víry a křesťanství. Avšak do únavné všednosti života potřebujeme přijmout něco z jejich síly a hloubky. Souhrnně se jim dnes říká otázky náboženské. Šíře, kterou představují, jde daleko za rámec klasického křesťanství, jež spoluutvářelo evropskou kulturu a dějiny s jejich klady i zápory.

Vážnou otázku si však klademe i my křesťané: kdo jsme my a kdo je ten Bůh, který orientuje naši životní cestu a naše programy? Ve světě mnoha proudů náboženských, filosofických, společenských a mnoha dalších jde také o to, abychom věděli, kdo jsme my sami, jaké je naše poslání a úkol, zda to vůbec víme? Znovu a znovu tedy otevíráme Bibli.“

Odpovědi na tyto a další otázky najdete v celém kázání bratra faráře Josefa Hromádky z bohoslužeb k svátku sv. Trojice 15. 6. na našich webových stránkách.

iv

Tvá slova mi byla útěchou a radostí srdce

Toto vyznání proroka Jeremiáše (Jer. 15, 16) se mi vybavilo, když mě sestra šéfredaktorka požádala o napsání vzpomínky na mého tatínka, JUDr. Aloise Sklenáře, v souvislosti s květnovým 110. výročím jeho narození (20. 5. 1904 – 1. 8. 1997).

Tatínek byl Božím slovem formován od svého mládí ve sboru v rodných Prusinovicích u Holešova, kde vyrůstal pod vlivem výrazné osobnosti faráře Syptáka. Jako mládežník byl osloven zejména jedním z jeho kázání na text Joz. 24, 15: *Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.* Další biblické slovo, které výrazně ovlivnilo jeho život, byl text pohřebního kázání při pohřbu jejich tehdy jediné 5leté dcerky. Spolu s manželkou uslyšeli pro sebe osobně Martinu výzvu její sestře Marii, z evangelia Janova: *Je tu Mistr a volá tě!* Svoji bolest postupně proměňovali v aktivní práci v brněnském sboru, kde byl tatínek také poprvé pozván k laické kazatelské službě.

Další biblické slovo se váže ke zkušenosti z konce války. V dubnu 1945 pracoval tatínek jako evakuační komisař brněnského ředitelství pošt ve Frýdku-Místku. Těsně před dobytím města se všichni obyvatelé, včetně zaměstnanců pošty, kvůli opakovaným náletům spěchali ukrýt do kry-

tů. Tatínka však v krytu našli dva ozbrojení příslušníci SS, kteří chtěli, aby jim zajistil telefonní spojení s jejich velitelstvím. Když jim řekl, že to zajistit nemůže, poštu vztekle uzavřeli a tatínka vedli za město, kde měl být zastřelen. Při cestě liduprázdným náměstím, kde stále zněla střelba, si vybavil v mysli slova žalmu 121 *Pozdvihuji oči svých k horám, odkud by mi přišla pomoc?* a podvědomě zvedl hlavu k nebi. Jeho pohled při tom zachytil postavu za oknem ve 2. poschodí obytného domu, ve které poznal telefonistku z pošty. Řekl to svému ozbrojenému doprovodu. Žena byla Němka, vrátila se s nimi na poštu a pokoušela se všemožně spojení uskutečnit. V rostoucím napětí se najednou ozvala ohlušující rána a pošta dostala plný zásah. SS se okamžitě vzdálili a tatínka nechali na místě, ohromeného zvláštním vysvobozením. Boží pomoc přišla opravdu v posledním okamžiku.

Svůj život, v době války dvakrát ohrožený, pak tatínek plně věnoval práci v církvi. Po přestěhování do Olomouce v r. 1948 se s maminkou brzy aktivně zapojil do sborového života. K laickému kazatelství přibyla později i funkce kurátora sboru, kterou vykonával přes 40 let. Z pozdější funkce v synodní radě naší církve vyplynula možnost kázat v jiných sborech bez souhlasu příslušného

okresního církevního tajemníka, což tatínek plně využíval a ochotně sloužil ve sborech na Moravě i v Čechách. Dnes, kdy je samozřejmostí doprava autem, vzpomínám na jeho časné raní odjezdy, aby stihl vlakové spojení a včas dojel k vykonání bohoslužeb. Na jejich přípravě se často podílela i maminka. Společně promýšlení textů kázání i různých přednáškových témat, návštěvy v Olomouci hostujících kazatelů i přátel z církve, rozhovory nad Bibli a modlitby, to vše poznamenávalo naši rodinnou atmosféru a formovalo už od dětství můj osobní vztah k víře.

Boží Slovo provázelo tatínka až do vysokého stáří. I když v posledních letech života oslepl, v jeho paměti zůstala zachována celá řada oblíbených biblických míst i písní, ze kterých čer-

pal útěchu i posilu. Vděčně přijímal též předčitatelskou službu jednoho z mládežníků, pečovatelskou službu sestry Zdeny Ryšavé i návštěvy bratří a sester ze sboru, o který měl stále živý zájem. I když jeho paměť postupně slábla, jeho duch byl stále jasně orientovaný na Toho, kterému patřil od svého mládí. Pokorně vyznával slovy písně: *Byť ubývalo síly, jho ještě nesvrhuj. Až Pán tě v pravou chvíli sám přijme v pokoj svůj.* I když už vyhlížel nebeský domov, nikdy neopomněl zdůraznit Boží právo nad lidským životem. Dodnes slyším jeho důrazné „*až Pán tě v pravou chvíli*“... Věřím, že Pán ho v pravou chvíli přijal. Díky Bohu za svědectví jeho života.

Jana Hojná

Pozdravy od našich přátel z Athens

Milé sestry, milí bratři, již v kostele jsem vyřizovala pozdravy z našeho partnerského sboru v Athens, stát Georgia, kde jsem končila svou jinak soukromou cestu do USA. Chtěla jsem především navštívit Laurie Anderson, která je již asi rok vážně nemocná, ale protože byla iniciátorkou, tělem i duší našeho partnerství, nedovedla jsem si představit, že bych se, pokud to bude jen trochu schůdné, za ní nestavila.

S potěšením jsem se mohla ujistit o tom, že je přes veškeré útrapy vlekové choroby stále svěžího ducha a povzbuzuje i nás, na co máme v našem partnerství dbát – důležitost vidí např. v tom, aby i u mladých lidí byl vzbuzen zájem o toto partnerství.

Setkání s našimi „učiteli“ z ložského jazykového kurzu, na které si jeho účastníci jistě dobře vzpomínají, bylo víc než milé – veselá Rebecca, organizátorka Sue, vážná a laskavá Shari

s oběma dcerami, muzikantka Linda a samozřejmě i pastor Mark Harper a další. Steve právě vyučoval v Chorvatsku.

Všichni se těší na pokračování anglické konverzace příští rok. Byli by rádi, kdyby jich mohlo přijet o něco víc, takže, prosím, přemýšlejte o tom, zda se najdou i další rodiny, které by mohly někoho ubytovat. O jazyk si nedělejte starost. To by se určitě nějak vyřešilo. Pobytu v rodinách si nesmírně cenili.

Tentokrát jsem zažila i tzv. „Meals on Wheels“, neboli „Jídlo na kolečkách“, tj. rozvážení obědů nízkopříjmovým kategoriím občanů. Když se na tuto zkušenost nedostalo při mé první návštěvě, řekli mi, že je to škoda, protože bych se byla dostala do míst, kam se jindy nemám šanci dostat. A je to pravda. Kolonie malých domků s malinkými místnostkami,

obývanými většinou Afroameričany. Presbyterní církve se intenzivně podílí na řešení sociálních problémů, členové sboru přispívají i do tzv. „food bank“ – potravinové banky, která slouží pro rozdělování potravin pro krátkodobé údobí náhlé nouze. Viděla jsem v těch čtyřech dnech i jiné formy sborového společenství, např. společnou snídani skupiny lidí, kteří si to z časových důvodů mohou dovolit, nedělní piknik v krásné přírodě. Je o čem uvažovat.

Příště více.

Iva Marková

Červnový Dobrý večer s hudbou potěšil

V našem kostele se 4. června 2014 konal Dobrý večer s hudbou. Úvodní slovo před koncertem studentů Konzervatoře evangelické akademie pronesl br. farář Josef Hromádka.

„Jedna z nejkrásnějších lidských činností, vedle řady dalších stejně krásných, je výchova a vzdělávání v oblasti hudební. Konzervatoř Evangelické akademie v Olomouci má desítky studentů, kteří se vydali na životní dráhu za hudbou. Přál bych jim, aby žili s hudbou nejen profesně, ale především vnitřně bohatě, aby při rozpoznání svého charismatu přijali hudbu jako životní poslání. Budou tak do našeho světa, přeplněného technikou, elektronikou a virtualitami všeho druhu svojí činností vnášet paprsky krásy, radosti, prostoty a harmonie jako občerstvující posilu do rychlého, často i zbrklého tempa všedních dnů našeho života.

Byl jsem požádán, abych převzal tento úkol krátkého vstupního slova za mého syna Tomáše, který zde nemůže

být a nestojí dnes na tomto místě. Přemýšlel jsem o tom, co zde řeknu, a tak jsem si vzpomenu, že právě před šedesáti léty, kdy jsem začal studium teologie v Praze, dal jsem se také zapsat na katedře praktické teologie ke studiu dějin hudby a hře na varhany u prof. Zdeňka Čepa. Lovil jsem včera večer ve své paměti, co všechno jsem se o hudbě i hře na tento královský nástroj naučil.

O hudbě vyslovili svůj názor už v antice někteří řečtí filosofové. Například pythagorejci a později i Platón. Vyslovili myšlenku, že hudba je výrazem harmonie světa. Pythagoras je známý svým výrokem, že podstata světa je číslo. Číselné vztahy nacházel i mezi jednotlivými tóny hudby. Tito myslitelé považovali hudbu za nejvěrnější a nejčistší neverbální vyjádření podstaty, velikosti a krásy vesmíru. Soudili, že kruhový pohyb nebeských těles produkuje dokonalou hudbu, kterou – žel – lidské ucho neslyší. Prý jen někteří lidé – ne uchem – ale ve svém nitru jsou

schopni zaslechnout tyto nebeské tóny, které se stanou toužebnou inspirací talentovaným umělcům pro jejich skladby.

Lze tedy povědět, že hudba je zvláštním sdělením, na něž ani slova nestačí. Hudba svojí citovostí smí vstupovat a také vstupuje do všech rovin lidského života: zpíváme při práci, která se nám daří, při hudbě tancujeme, zpěvem a hudbou chválíme Pána Boha v honosných katedrálách i v prostém kostele jako je tento, s hudbou oplakáváme své zemřelé, při hudbě si slibujeme věrnost v manželství. Ano, právě tam, kde už slova nestačí a scházejí, tím vhodněji, šetrněji a výstižněji působí hudba. Podle antických myslitelů platí, že malířství a sochařství napodobuje a ztvárňuje dokonalé tvary a věci světa kolem nás. Hudba má obdarování a schopnost uchopit a rozvíjet samotné nitro člověka. Jeho city, jeho vztahy, radosti, bolesti, naděje, krásu, hloubku a bohatství života.

Po antice přišlo do naší civilizace křesťanství a pomáhalo ji vytvářet. Přišlo však se sdělením, že svět a člověk svým sobectvím – hříchem, vnitřní harmonii ztratil. Ztratil ji sám v sobě i se svým okolím, s lidmi i přírodou. Do života a dějin vstoupila vnitřní bída, nesoulad, disharmonie. Do tohoto nesouladu přineslo radostnou zprávu EVANGELIUM o nápravě všech deformací člověka i světa cestou lásky a oběti, ilustrované životem a dílem Ježíše Krista. A do tohoto průvodu tímto světem, který prochází už dva tisíce let, vstoupila také hudba. Každý její tón,

každá harmonie volá a vede člověka a lidstvo na cesty pokoje, smíření, na cesty života, který má být hoden svého pověření od jeho Dárce. Hudba – to je pak kytice nádherných tónů, zvuků, souzvuků seřazených v takových kombinacích a variacích, že je radost je poslouchat. Hudba je umění, za kterým v pozadí stojí talent, píle, vytrvalost, úsilí a láska. Řečí hudby je potom melodie, rytmus, harmonie, kontrapunkt a vše ostatní. Výsledkem je umělecké dílo, které je radost nejen vytvořit, ale stejně tak i vyslechnout.

Milí mladí umělci, z celého srdce vám přeji, ať poctivost vaší výuky na konzervatoři, váš dále se rozvíjející talent, citlivé vedení vašich pedagogů, to vše at vede k tomu, abyste rostli ve vnitřně bohaté osobnosti, připravené rozdávat bohatství hudby, bez níž by náš sebevíce vyspělý svět byl nepředstavitelně chudý. Malý závdavek této sdílené radosti nyní od vás přijmeme jako vaši vděční posluchači v tomto červnovém Dobrém večeru s hudbou.“

ThDr. Josef Hromádka

Milí kamarádi!

Milí kamarádi,
psal se 6. červenec 1415.

*Hranice vzplála tam na břehu Rýna,
Na ní umírá dálné vlasti syn.
A vy se ptáte, kdo v těch plamenech?
Toť Mistr Jan, to chloubka Čechů všech.*

Moji milí kamarádi, já vím, jsou už prázdniny, snad už se vám nechce ani číst, ale mně to přece nedá, chci nás všechny upozornit na to, abychom vpustili do srdce, do mysli, do svého života ten vzácný odkaz Mistra Jana Husa.

Tato touha, která někde hluboko v srdcích Čechů po pravdě a lásce stále je (prezident Václav Havel).

Proto věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj prav-

du, mluv pravdu, drž se pravdy, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě učiní svobodným od hříchu, ďábla, smrti duše a nakonec od smrti věčné.

Zkuste se to přes prázdniny naučit, uvidíte, jak bude vaše paní učitelka ráda a vás to bude hřát už celý život.

Teta Eva

Prázdninové díky (na nápěv písně „Díky“)

Díky, že skončila nám škola,
díky, že už jsou prázdniny.
Díky, že nás Pán Ježíš volá
do své rodiny.

Díky za to, že žítí smíme,
díky, že můžeme si hrát.
Díky, že všichni dobře víme
jak nás Bůh má rád.

Díky za to, že slunce svítí,
díky za to, že padá déšť.
Díky za hvězdy, jež se třpytí
v našich očích též.

Díky za řeku zpívající,
díky za tichý lesa stín.
Díky za úsměv v každé líci,
za mamčin klín.

Díky za to, že květy voní,
díky za cestu k výšinám.
Díky, že smíme běžet po ní,
že je s námi Pán.

Díky za všechna vysvědčení,
díky za školní hodiny.
Díky, že z pětetek strach už není,
máme prázdniny!

● čem jednal synod na Vsetíně

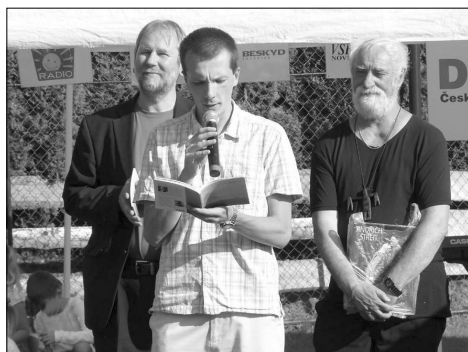
- Synod schválil nový model uspořádání a řízení Diakonie ČCE a na úvodních bohoslužbách byl pověřen nový ředitel Diakonie Petr Haška (a představeni noví ředitelé středisek).
- Směřování k samofinancování církve pokračuje rozhodnutím synodu, že 15–25 % prostředků z restitučních náhrad bude určeno na rozvojové a diakonické projekty (nestanou se tedy součástí personálního fondu, tj. nespotřebují se na platy kazatelů).
- Byl schválen nový mzdový systém pro kazatele: polepší si zejména začínající faráři a větší část platu bude tvořit pohyblivá složka na základě většího výkonu a nasazení kazatele (administrace, poradní odbory atd.).
- Mluvilo se o budoucnosti církve, o tom, že v některých místech je málo sborů a jsou slabé, v současnosti je na tom zřejmě nejhůř Ústecký seniorát. Byl vyhlášen „Rok ústeckého seniorátu“ do příštího synodu, kdy je církev vyzvána k tomu, aby na tamní sbory myslela a snažila se jim nějak vyjádřit podporu.
- Do konce roku 2015 zůstanou v platnosti dosavadní pravidla povolávání pastoračních pracovníků, příští rok se však bude rozhodovat, co s nimi dál.
- Do sborů a na konventy půjdou návrhy změn Církevního zřízení, které souvisí s novou soustavou ordinované služby v církvi.
- Odvod do Personálního fondu na rok 2015 bude 85 200 Kč za každé místo obsazené kazatelem (52 000 Kč bude

činit odvod za pastoračního pracovníka).

- Změní se poněkud výpočet počtů poslanců na synod a na konvent (bude jich víc, podobně jako před cca deseti lety).
- Synod dal souhlas k pronájmu či prodeji církevního střediska Horský domov Herlíkovice.
- Jednalo se o ubytování pro bývalé synodní seniory, je v kompetenci synodní rady řešit jejich vhodné bydlení.

Další podrobnější informace bude v usnesení synodu (během července). Zprávy z jednání a některé projevy na synodu jsou na www.synodcce.cz.

10 let Diakonie Vsetín

Ve středu 18. června 2014 oslavila Diakonie Vsetín své 10. narozeniny. Svým programem oslovila jak širokou veřejnost, tak své přátele, podporovatele a příznivce. Před Městským úřadem na Vsetíně proběhla první část oslavy v podobě řady zajímavých aktivit a užitečných rad pro širokou veřejnost. Dále se program přesunul na zahradu Domova Jabloňová, kde se přítomní mohli vrátit v čase, zavzpomínat na počátky Diakonie Vsetín a připomenout si všechny důležité mezníky její desetileté existence. Akci provázela příjemná atmosféra i prosté projevy přízně. Pracovníci Diakonie Vsetín děkují všem, kteří se akce zúčastnili, i všem, kteří na nás mysleli a myslí.

*Autor fotografií:
Regionální televize CZ*

Ekumenická komise pro Husovo jubileum v roce 2015

V pondělí 9. června 2014 se v prostorách České biskupské konference (ČBK) sešla Ekumenická komise pro Husovo jubileum v roce 2015 pod záštitou České biskupské konference a Ekumenické rady církví ve spolupráci s akademickou obcí. Činnost komise, zaměřená na zkoumání Husova místa v kulturní, společenské a historické paměti nejen v České republice, ale také v mezinárodním rozměru, navazuje na předchozí plodnou práci komise, která se od počátku 90. let v ekumenickém a nadkonfesionálním duchu zabývala Husovou rolí mezi reformátory církve v dobovém kontextu.

„Debata v komisi se pohybuje na rovině teologické a historické. Každá osobnost, nejen Hus, po sobě zanechává druhý život, jistou legendárnost vyvolává to, jak ti, kdo s ní souhlasili i ti, kdo s ní nesouhlasili, pracují s jejím odkazem.“

Hus má výhodu, že po sobě zanechal spoustu materiálu: dopisů, kázání, řečí i spisů. A to jsou věci, ke kterým stojí za to se stále vracet a tam hledat, co je základem jeho osobnosti, co bylo základem jeho přesvědčení,“ řekl člen komise Joel Ruml, synodní senior Českobratrské církve evangelické.

Komise rovněž připravuje webové stránky na adrese www.jan-hus.eu, které by měly přinášet výstupy z ekumenické diskuze nad Husovou osobou a zveřejňovat výstupy z práce komise i přehled prací institucí, s nimiž komise spolupracuje. „Dnes už máme mnohem více mediálních prostředků než dříve,“ doplnil další člen komise, plzeňský biskup a delegát ČBK pro ekumenismus František Radkovský.

e-cirkev.cz

Je kněz vůbec člověkem? Známe kněze jinak než z kostela?

Kolik z nás říká o svém faráři (a nemusí jít jen o římsko-, ale i řecko-katolického, protestantského): „je to můj kámoš, jdu s ním rád na pokec, do kina, na večeri či pivo nebo víno“?

Jak vlastně dobře známe osoby, které nás mají duchovně vést? Kterí nám dávají rozhřešení, kárají či povzbuzují ve zpovědnici, kážou o životě či smrti, lásce a utrpení?

Když mi bylo 20 let, odpovídal bych: minimálně. Asi vím, kdy má narození,

jaké ponožky nechce k Vánocům a jestli je prchlivý. Zcela určitě bych ho dokázal povrchně odsoudit, protože jako věřící mám přece patent na posuzování druhých.

Pak jsem odešel na vysokou. Tam jsem poznal jednoho Slováka, kněze, který byl fajn. Zpovídal mne na lavičkách, při chůzi kolem řeky. Šli jsme občas na víno. Naše studentské mše vedl generální vikář Robert. Zjistil jsem, že je to spolužák mého táty. Stali jsme se přáteli. Se-

známil mne s biskupem a já zjistil, že to není jen starý muž, co nosí hůlku, snad aby se podpíral při mši, a čepici, aby na něj nepršelo, když jde také ven z kostela, ale celkem prima chlap, který má své vady, ale i přednosti.

Šel čas a dostali jsme v Karlových Varech nového děkana. Vyhodil mne z kostela, protože jsem přišel na protest proti němu v paruce na bohoslužbu (katolíci často nemají rádi, když jim biskup změní jejich oblíbeného faráře). Přerušil mši a čekal, dokud neodejdu. Stali se z nás po mnoha letech přátelé. Zjistil jsem, že umí dobré vtipy a dobře vaří, což mne vždy potěší.

Jak jsem opět trochu zestárl, začal jsem studovat kanonické právo, kde nás je cca 55. 50 jich je kněží či řeholních panen. Každý měsíc po 3–4 dny s tolika faráři a sestrami je zajímavé poznání. Během měsíců a let se z některých z nás stali přátelé. A víte, co jsem zjistil?

Chodíme spolu na pivo či víno. Dost kněží umí dobré vtipy o Ježíši, církvi, rádi si dělají humor sami ze sebe. Rádi

se dívají na filmy. Chodíme spolu do kina třeba na sci-fi, horory, ale i akční filmy. Pak rozebíráme Pána Prstenů, resp. Šmaka, zdali má více peněz než třeba Vatikán.

S jinými rádi trávíme večery i s manželkou. Ta třeba vaří, a protože nemá ráda unifikantnost svátosti smíření, tak jeden řecko-katolík ji zpovídá při vaření. Možná to někoho

pohorší, ale není důvod. Vysvětlil nám, že podle Tradice věřící nechodili za apoštoly za strom, aby jim řekli své tajnosti, ale apoštolové chodili po domácnostech, kde si povídali a zpovídali.

Při tom všem jsme si s manželkou uvědomili, že je nám líto, že nikdy žádný kněz do našich rodin, než jsme se vzali, nezavítal (byť má teta byla řeholnice). Znali jsme rodiny, kam občas kněz zašel na oběd, ale těch rodin bylo velice málo. Mnohem více jsme znali rodin, kam nepřišel nikdy.

Je to zajímavé poznání. Proč osoba, která mne vidí nejméně 1x týdně v lavici po cca 10 let, nepřijde za mnou domů a nechce mne poznat? Kázání v kostele je bezva věc, ale mnohem více o Bohu se dozvím při obědě, kde se mohu ptát i na nejasnosti při řeči řečené.

Tak jsem se svých spolužáků (a spolužaček, které také tolik nechodí) zeptal: „Jak často chodíte mezi své farníky na oběd, na víno, na koleno, buček či chip-sy?“ „Málo,“ zněla odpověď.

A proč? Protože nás farníci nezvou, pravděpodobně proto, že se stydí. Důvodů, proč se stydí, je mnoho. A také občas se stydíme my. Jak se zachovat, když se lidé začnou před námi při obědě hádat? Máme je poučovat či nabádat ke smíru, když neznáme historii...? Potěší to mé farníky? Je to správné, to ano, ale... A krom toho velmi často na sebe farníci žárlí. Když se vám v jedné rodině zalíbí více než v jiných (a my farníci si také své přátele vybíráme – pozn. autora), můžete být sebelepší, ale přesto budete do některé rodiny chodit raději než do jiné. To se však časem roznese a začínají boje o faráře, resp. intriky v rámci společenství.

Ale většina z nás touží být více ve společenství našich farníků. Ne jen při akcích farnosti, ale předně v soukromí. Moci lidi poznat více do hloubky, dokázat jim pak účinně poradit a pomoci. Vždyť jsme přišli sloužit lidem a nechceme být zavřeni na farách, kde opravdu zavřeni jsme, jako na hradě, kam málokdo přijde.

Jak jsem poznal osoby zasvěcené Kristu, většinou jsou to bezva lidé. Lidé toužící po společnosti, ale lidé, kteří si mají právo volit své známé a blízké. Ano, dali se do služby nám a mají být v obecném pohledu zde pro nás všechny, ale mají také právo se rozhodnout, komu budou farářem a komu přítelem. A čekají na naše pozvání. Do našich životů. Víím, že jsou často osamělí, protože opustili kvůli nám svět, ale přesto svět by na ně neměl zapomenout. Žít pro Boha je krásné, ale je to kříž, který bychom měli z lásky k těmto lidem pomoci jim nésti.

A proto, až uvidíme našeho faráře, zkusme se na něj podívat jinýma očima. Ne jako na osobu, která má být lepší, než jsem já, protože stojí u oltáře a povídá mi o ctnostech; osobu lepší, protože omluvit si vlastní hříchy je lidské, stejně jako je lidské chtít po farářích, aby se chovali svatě (vždyť nám o tom káží), ale podívejme se na ně jinak: je to kluk (či holka) jako jsem já. Má stejné bolení zubů jako já, má stejnou mámu, tátu (jen našťěstí ne tchýni – má milá druhá maminka mi odpustí) jako já, má s nimi také problémy či radosti. Má rád možná stejné filmy, knihy, hudbu. Rád se dívá v TV na fotbal či hokej. Co ho zkusit pozvat? Asi poprvé odmítne, možná se lekne, co se děje, ale co mu dát trpělivost? Já zde žiji dlouho, on sem přišel před pár lety a za pár let zase půjde (a to bolí). A co klobása a červené? Co takhle večer po mši?

Jsou kněží špatní, ale i dobří. O těch špatných se často píše, byť jich tolik není. Těch dobrých je mnohem více, nemusíme o nich nutně psát, ale pojďme o nich povídat. Ale to je nejdříve musíme poznat, a tak je pojďme někam pozvat...

*O neděli Božího milosrdenství
LP 2014.*

*Článek vyjadřuje
osobní názory autora.*

*Ronald Němec, Ph.D., je advokát,
šťastný manžel a hrdý otec. Studuje
třetím rokem kanonické právo na uni-
verzité Jana Pavla II. v Polsku*

*Článek měsíce na
www.christnet.cz*

Máme tu opět státní svátky

Máme tu opět známé svátky, tedy mám na mysli státní svátky: 5. července – slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a o den později Mistra Jana Husa. Pro většinu naší české populace jsou to dva dny volna. A co víc. Má ještě národní historie a její osobnosti pro nás nějaký smysl nebo hodnotu? Asi málo, protože se nám vytratila národní hrdost.

Jak mohou Konstantin-Filozof, arcibiskup Metoděj a Mistr Jan Hus oslovit současnou generaci sekulárních lidí, když tak málo oslovují české křesťany! Upřímně ruku na srdce, oslovují nás ještě něčím? V Husinci se sejde několik stovek lidí, na Velehradě je to několik tisíc, ale co je to proti 10 milionům obyvatel. V 19. století se ocitli svatí Cyril a Metoděj na straně národnostně utlačovaného národa (nebo národů, abychom nezapomínali na bratry Slováky, Slovincy, Chorvaty a Srby). Poutě charakterizovala nasládlá atmosféra sebeuspokojení a pocitu velebnosti, která alespoň na okamžik dokázala odpoutat poutníky od dřiny a všednosti života. Vzpomínka na upálení Mistra Jana Husa nepostrádala rovněž nacionální obsah – a k tomu ještě staletý vzdor proti útlaku a nesvobodě náboženské.

Dnes tyto zašlé hodnoty přestaly mít svůj náboj a apel. Nebo-li vytratil se jejich obsah. Připomínka národních a náboženských osobností se vyprázdnila. A jak a čím ji dnes naplnit... Humanisté šli k pramenům (ad fontes), aby překonaný středověk naplnili novým obsahem. Proto návrat ke kořenům,

k základům – v našem případě k základům víry a s ní spojené vzdělanosti. Ve dvou věcech mají Cyril a Metoděj s Janem Husem společné hodnoty. Zaprvé je to potřeba rozšířit radostnou zvěst Kristovu, pravou a nezkomolenou dobovými nánosy a „nálezkami lidskými“. A zadruhé je to odvaha hájit boží pravdu i za cenu obtíží, námahy a v Husově případě i oběti nejvyšší.

Všichni tři patřili k intelektuální elitě své doby. Byli vzdělaní a toužili vzdělat druhé. Vždyť nevědomost je to nejhorší zlo ve společnosti i ve společenství věřících – v církvi. Oni si byli vědomi Kristova podobenství o světle pod kbelcem. Pro ně to ovšem nebylo pouhé podobenství, které jsme my sami již tolikrát četli a slyšeli, nýbrž Kristův příkaz. Stejně jako: „Jděte do celého světa...“ Současníci o Konstantinovi-Cyriovi dosvědčují, že již v mládí se nadchl pro myšlenku učinit ze Slovanů velký národ, který velebí Boha vlastním jazykem. Vedle osobních předpokladů a vztahu ke Slovanům to byla léta usilovného studia, intelektuální činnosti. Výsledkem bylo první slovanské písmo – hlaholice, umělý, ale všem Slovanům srozumitelný jazyk pro liturgii a literaturu – staroslověnština, a konečně překlad Písma svatého do staroslověnštiny a zahájení vlastní slovanské literatury (Život Konstantina, Život Metoděje, Proglas, Soudní zákoník pro lid nebo Nomokánon a mnoho dalších děl).

Nečekaná žádost moravského knížete Rostislava přivedla učené Byzantin-

ce na Moravu. Knížectví Rostislavovo nebylo však pohanskou zemí, nýbrž zemí, kde se to s nadsázkou již 60 až 80 let „hemžilo“ misionáři „z Vlach, Řeka a Němec“. Bratři nezačali s „novotami“, neusilovali o prvenství pod knížecí ochrannou rukou, ale začali učit – připravovat domácí slovanskou inteligenci, tehdy to mohli být pouze kněží.

Když v Římě obhájili slovanskou liturgii, překlad Písma, a Metoděj se stal hlavou moravské církve (biskupem), dosáhla misie svého vrcholného úspěchu. Nebylo to bez bolesti, útrap a bojů. Po smrti Metodějově se na Moravě jejich dílo doslova zřítilo, ale jejich žáci si vytvořili nová centra v Přeslavi a na Ochridu, odkud se pak cyrilometodějské dílo šířilo k dalším slovanským národům. Proto byli Janem Pavlem II. **prohlášení za spolupatrony Evropy**. V katolické liturgii se na svátek sv. Cyrila a Metoděje čte oddíl evangelia podle Lukáše (Lk 10, 1-9) *Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát, poslal je před sebou...* Po šesti stech letech poslal Pán také své učedníky. Žeň byla vždy hojná, ale navíc byla ohrožena více než jindy. Povrchnost, nezřízená touha po majetku, moci a slávě, útisk „sirotků a vdov“, který volal k nebi, nehodní služebníci církve a vrcholem této pyramidy zla ještě schizma. Největší v dějinách – trojice papežská. Byl-li papež hlavou církve, pak nyní tato církev měla hlavy tři. Prostí lidé se děsili, protože tři hlavy mohla mít pouze nestvůra. V očích té doby to byl skutečný Antikrist.

Jan Hus nebyl jediný, kdo toto zlo vnímal a rozhodl se proti němu bojovat.

V Čechách jich před ním bylo několik, ale oproti všem svým kolegům na univerzitě a bratřím v duchovní službě to myslel s nápravou církve smrtelně vážně. Nestačily mu univerzitní quodlibety ani výzvy v Betlémské kapli. Z hlediska kanonického i světského práva šel raději až k „absurditě“. Odvolal se ke Kristu a pravdu boží chtěl hájit před samotným koncilem. To by bylo i dnes „naivní“ a nereálné. Díky císaři Zikmundovi, který ovšem sledoval především své mocenské zájmy, dostal i slyšení. Soudobá praxe žádala odvolat, ne diskutovat. Proto raději přijal Kristův kříž na hranici. Hereze nebo svobodná cesta k Bohu? Určitě to druhé.

Po dalších stoletích se Mistru Janu Husovi dostalo od hlavy katolické církve (Jan Pavel II.) na konci roku 1999 satisfakce. **Byl prohlášen reformátorem církve**. Kolik křesťanů, alespoň v Čechách, to pochopilo a vyvodilo z tohoto aktu důsledek? Nezůstal Hus pro mnohé dále kacířem a pro jiné bojovníkem proti prohnilemu Římu? Jsem přesvědčen, že jedině v duchu boží pravdy může fungovat opravdový ekumenismus a pravdivý přístup k dílu Cyrila a Metoděje i Jana Husa. A pro křesťany, i pro sekulární spoluobčany, mohou mít tyto dějinné osobnosti smysl a hodnotu jen tehdy, když za své přijmeme jejich práci na sebevzdělání a šíření vzdělanosti všude kolem sebe. Ale současně nezapomeneme, že za pravdu a poctivost, spravedlnost a právo se musí bojovat až na smrt. Pak bude odkaz Cyrila a Metoděje a Mistra Jana Husa živý a účinný.

Miloslav Pojsl

Slovičko nakonec

Když za mnou Dan Žárský přišel s nápadem vydat knižně texty Honzy Davida, byla jsem trochu skeptická, protože jsem si říkala – koho osloví text, psaný jako rozloučení s neznámým člověkem?

Když jsem se ale do textů začetla, musela jsem Danovi dát za pravdu – byla by škoda nechat je upadnout v zapomnění.

Jsou to krátká zamyšlení, autor se v nich obrací k posluchačům, ke čtenářům, s laskavostí i naléhavostí, bez patosu a smutku, ale s důrazem na život, vděčnost, lásku, pokoj, víru, důvěru, radost.

Nejsou to texty o tom, jak se smířit se smrtí a smrtelností, ale spíš o tom, jak žít, být vděčný za život nejen toho, se kterým se loučíme, ale i za ten svůj, za vše, co nám laskavý Bůh dává každý den.

Tato drobná knížka je doplněna krásnými a výstižnými fotografiemi fotografa Roberta Goláně a myslím si, že by si ji měl přečíst každý, kdo přemýšlí o životě a stáří, o tom svém, o životě a stáří svých nejbližších, o stáří, které je pro něho samotného velmi vzdálená bu-

doucnost... Myslím, že by si ji měl přečíst KAŽDÝ.

Děkuji Danovi Žárskému za příležitost podílet se na tvorbě něčeho krásného a výjimečného. Děkuji Honzovi Davidovi, že byl ochotný texty poskytnout dál, aby mohly sloužit, a také děkuji Robertu Golánovi, že jeho fotografie daly celé knížce další rozměr, nejen výtvárný, ale hlavně obsahový.

A děkuji Pánu Bohu, že je na Vsetíně prostřednictvím Diakonie a jejich pracovníků i klientů živé společenství služby a lásky.

Denisa Halašová

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

posel
2014 - XV. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Rumlová, Ivana Jenišťová, Jana Vrajobá, Dagmar Pojslová, Noemi Batlová, Petr Marek
e-mail: pirn1k1@gmail.com

Grafická úprava a zlom: Laco Švec

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 25. června 2014

Vyšlo: 6. července 2014

Uzávěrka příštího čísla: 20. srpna 2014

<http://www.olomouc.evangnet.cz>